

BU ÇAĐA RAPOR-2

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (47.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Bir kiraz ağacını baharda, kirazlardan önceki çiçek döneminde gördünüz mü bilmiyorum. Dünyadaki en umutsuz, en köhne görüşlü bir insanı bile büyük bir kiraz ağacının çiçek açtığı zaman önüne getirseniz o ağacın altında bembeyaz, belki on bin-yirmi bin çiçek açmış; en umutsuz insanı bile neşelendirecek kadar güzeldir bir kiraz ağacı.

Sonra kiraz oluşacağı zamana yakın o güzelim yapraklar, çiçekler birden bire dökülmeye başlıyor. Onların yerine kiraz geliyor. Haziran ayından sonra kiraz toplanınca o ağaca bir gelip baksanız, “Allah Allah, bu dün neydi bugün ne oldu. Bu o ağaç mı acaba? Onu götürüp de yerine başka bir şey mi diktiler?” dersiniz.

Bir de ekimde, aralıkta gelip fırtınaların, rüzgârların başladığı zamanda o ağacı görüyorsun ki üstünde yaprak yok, çiçek yok, dallar dikenleşmiş. O gün hani o yaprakları döküldüğü zaman kiraz ağacının daha önceki, bahardaki o çiçekli hâlini görmeyen bir insana bu ağacı gösterseniz: “Bunu ne yapalım?” deseniz ne karar verir: “Getirin bir baltayı, ısırırız-mangal yaparız. Keselim bunu. Başka ne işe yarar ki bu. Bahçede niye tutuyorsunuz?” der.

Kiraz ağacının bahardaki bembeyaz, bazen pembemsi çiçekli hâlini görmeyen için, ondan kiraz yemeyen için kasım ayında yaprakları döküldüğü zamanki hâli hakikaten de mangalda yakmak içindir. Başka hiçbir işe yaramaz. O haklı; ama eğer hayat, kasım ayından ibaretse. Mayısı yok, nisan yok, haziranda kiraz zamanı yoksa eğer, dünya hep kasım-aralıktaki, sonbaharın, kışın yaprakların döküldüğü zamanından ibaretse kiraz ağaçlarını kökten kaldırmak lazım.

Biz ziraat enstitüsü değiliz. Ama kiraz yiyen insanlar olduğumuz için, kirazı çok sevdiğimiz için hele size tavsiyem, Allah’ın azametini nisanda görmek için kiraz ağacına bir bakın. Her bir kiraz için belki beş tane çiçek açıyor. Her bir çiçeği muhteşem, papatya gibi bir şey, insan bakmaya kıyamıyor. O ağaçta kaç tane kiraz olacağını çiçeklerden sayabiliyorsun. Allah’ın büyük bir sanatı. Bu böyle ara cümle gibi dursun. Bunu gidip inceleyiniz.

Şimdiden planlayın, Rabbimin azametini okyanuslarda göremiyorsam bir kiraz ağacı üzerinden göreyim deyin. Marttan sonra, soğuklar geçtikten sonra bir kiraz ağacını günlük izleyin. Zaten o çiçekli manzarası on-on beş gün anca sürüyor. O zamanı yakalayacaksınız. Hep çiçek dursa meyve veremeyecek bu sefer, dalları çiçekler işgal ediyor. Onlar gidiyor, kiraz geliyor. O kiraz hep dursa kuşlar rahat bırakmıyor. Kuşlar yemeden çiftçi topluyor onları, getirip bize satıyor. Dalını kırıp atarsak seneye çiçek de yok, kiraz da yok. Ama nisanda ve mayısta, hazirandaki manzarayı hatırlayıp kışın onun yaprağı yok, çiçeği yok diye hor görmezsek seneye Allah’ın izniyle gene çiçek açacak o.

Şimdi İslam’ı, dinimizi, şeriatımızı, Müslümanlar’ı iki binli yıllarda küffarın birleşip Bağdat’ı, Şam’ı, Yemen’i, Filistin’i, Mısır’ı, Çin’deki mümin kardeşlerimizi tarumar ettiği, harap ettiği “kesin baltayla şu Müslümanlığın kökünü” diyecek hâle getirdiği bir zamanda doğmuş, büyümüş gençler olarak “İslam nedir?” sorusuna son elli senenin tarihiyle cevap verirseniz, siz kiraz ağacını kasım ayında kesmeye çalışan, onun çiçek mevsimini görmemiş vefasız nesil olursunuz. Kiraz ağacıyla benzeterek başlamamızın nedeni bu.

Kardeşlerim,

Onun için “biz filan cemaatiz” demiyoruz. Demeyi hatalı ve büyük suç işlemiş görüyoruz. Ümmetiz diyoruz. Dün gelmedik diyoruz. İngilizler tarafından çizilmiş Ortadoğu haritaları, haritamız değildir diyoruz. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin en zor günü olan hendeği kazarken bile “Bütün dünyanın müminlerin elinde olduğu günü görüyorum” diye mesaj verdiğine iman eden bir

ümmetiz. Kâinat ümmetiyiz, Ortadoğu ümmeti değiliz! “Doğu halkları” diye bizi kasteden İngiliz kültüründe kastedilen biz değiliz. Biz doğu halkı değiliz kâinat halkıyız.

Dün değil Âdem aleyhisselamdan beri var olduk biz. İlk insandan beri varız. Bizden son insan olarak “lâilâheillallah” diyen biri bu dünyada var oldukça da varız. Ümmetiz, insanlık biziz, insanlığın gemisi biziz diye inanıyoruz. Ortadoğu diye İslam hatırladığı zaman bu sorunlar ortaya çıkar. İnsanlığın tarihi birleştirilmiş uluslar kurulduktan sonra başlamış gibi bir tarih yazılırsa bize bu tarihte yer kalmıyor.

Evet, başta Ortadoğu olmak üzere, Uzakdoğu yandan, doğu yandan ve güneydeki, kuzeydeki İslam ümmetinin çileli bir dönem yaşadığı doğrudur. Bugün biz ümmetimizin genel bir raporunu değerlendirirken bir çileli dönem yaşadığımızı niye inkâr edelim ki, hakikattir bu. Ama mevsimler kaç tanedir, yıl kaç aydır diye de sorarız. Eğer yıl sadece kasım ayından ibaretse o zaman biz fırtınada gittik, doğrudur. Bu mevsimlerin baharı yok muydu, kasımdan önce nisan yok muydu, mayıs yok muydu, haziran yok muydu? Mevsimler sadece kış mıdır? Aylar kiraz ağacını çirkin düşüren kasımdan mı ibarettir?

Evet, kiraz ağacının dört mevsimini görmeyen için kış gününde kiraz çirkindir. Yediği, hayran olduğu kirazın, vişnenin bile o ağaçtan olduğuna inanamaz o. “Bu kadar çirkin ağaç, bu güzel meyveyi verebilir mi?” der. Bilmiyordur, haberi yoktur. Ama biz Kur'an ümmetiyiz. Muhammed aleyhisselamın çizdiği ufukların ümmetiyiz biz. Biz, kasım ayından önce bu dünyada nisan vardı, kıştan önce bahar vardı, bunu biliyoruz.

Kendimizi inkâr edemeyiz ki mevsimleri inkâr edeceğiz, dersek eğer, bu kuşbakışıyla bakabilirsek, on iki ayı, dört mevsimi gören bir gözlükle olaylara bakabilirsek bahçemizde o ağacın çiçek açtığı, bembeyaz çiçekle çarşaf gibi bahçemizi donattığı günü hatta o ağaçtan düşen çiçeklerin, toprağın üzerinde bir yorgan gibi olduğu günü bilen birisi neden kış günü kiraz ağacının baltalık olduğunu düşünsün?

Kardeşlerim,

Haber ajanslarının bilinçli bir şekilde biri bin göstererek yaptıkları haber bültenlerinden veya kör siyasetçilerin körü körüne müminleri bunalttıkları, hatalı siyasî uygulamalar yüzünden veya Müslümanlar'ı yönettiklerini iddia ettikleri hâlde batırmak için asırlardır Müslümanlar'ın ekonomisini, coğrafyasını, siyasetini imha uzmanı olarak çalışan, hain, saf veya aptal, akılsız siyasetçiler yüzünden Allah'ın bu kiraz ağacını kış şartlarına göre değerlendirmemiz hakkaniyet midir?

Biz Ulus Mantığında Değiliz, Ümmet Kadarız

Belki bunu küçük bir ulus mantığıyla hayata bakanlar böyle düşünebilirler. Onlara diyecek bir sözümüz olmaz. Kavmiyet sınırını geçemeyen Yahudi kafa için bu normaldir. Çünkü Yahudilik kavim dinidir, bir ulus dinidir ama İslam kâinat dinidir, bütün insanlığın dinidir. İslam, bütün insanlık kadar çilesi olan bir dindir. Bütün kâinatın yükü kadar yükü vardır İslam'ın. Yedi milyonun sıkıştığı bir İsviçre halkı değildir Müslüman halk!

Yedi milyarı hedef almış büyük bir kâinatın dininde elbette bütün dünya Müslümanları açısından ele alınacağı için bir yerinde muson yağmurları sel oluşturacak, öbür yerinde insanlık binlerce senedir maden işlettiği için orada depremler olacak, yerin altı boşalmış olacak, bu tarafında elbette savaş olacak.

İnsanlık burada kullara kulluktan Allah'a kulluğa sıçramak istiyor. Şirk sahipleri, zulüm sahipleri ise mevcudu sürdürmek istiyorlar. Elbette bir yığın sorun, bir yığın çile ümmet-i

Muhammed'in kaderidir. Çünkü ümmet-i Muhammed, maden ocağında insan cevheri çıkarmaya çalışıyor. Elbette alını kara olacak.

Neden? İnsanlık yerin dibine gömüldü. Bundan önce ölen nesillerle beraber insanlık mezara girer oldu. Allah'ın son gemi olarak çıkardığı bütün insanlığın en hayırlısı olarak, bu ümmet yerin derinliklerine doğru kaçmış insanlık genlerini yeniden kâinata bir hidayet sebebi olarak çıkarmak için uğraşırken elbette sıkıntılar çekecek. Kolay değil ümmet-i Muhammed olmak.

Biz İsrailoğlu muyuz, Salih aleyhisselamın kavmi miyiz ki bir buzağının peşinde ömür tüketeceğiz? Biz büyük bir ümmetiz. Bütün insanlığın önünde imam olmuş ve öyle miraca çıkmış bir peygamber değil mi bizim Peygamber'imiz? Miraç kandilinde, "Bütün peygamberlerin önüne geçti, iki rekât namaz kıldırıldı..." demek kolay.

Ne güzel, "Bizim Peygamber'imiz iki rekât namaz kıldırıldı, yüz yirmi dört bin peygamber arkasında saf tuttu." Mevritlerde oku. Bunun anlamı şu demek değil mi: O gün yüz yirmi dört bin peygamberin yüz yirmi dört bin ümmetinin sorunlarını devraldı. Bunun için Kudüs onun oldu, bunun için miraca layık görüldü. Ümmet-i Muhammed olmak bu demek.

Ümmet-i Muhammed olmak; İstanbul'un bir mahallesinde, bir camide namaz kıldırın imam olmak, ezan okuyan müezzin olmak demek değil. Yüz yirmi dört bin peygamberin -aleyhimusselam cemian- hepsinin önünde mihraba geçen ve namaz kıldırın Resûlullah aleyhisselatu vesselamın o gün devraldığı bütün peygamberlere ait; insan geninde birikmiş sorunlar, problemler, çıkmazlar... ne varsa onların hepsi Peygamber aleyhisselama intikal etti. Çünkü insanlığın ahlakını tamamlamak, kullara kulluğu sona erdirip Allah'a kulluğu miraca çıkarmak için gelmişti.

Onun vekili olarak bir caminin köşesinde namaz kıldırın demek; onun vekili olmak, o çilelerin tamamına talip olmak demektir. "Biz ümmet-i Muhammed'iz" demek kıyamet günü bizim Peygamber'imiz son peygamber, herkese şefaahat edecek, ümmet kontenjanından bedava cennete gireceğiz zannetmek midir acaba? Gerçekçi olmak lazım. Bu kirazın bembeyaz olduğu, çiçekten ağacının görünmeyeceği günleri vardı. On asır boyunca insanlık bu kirazı yedi.

Endülüs'te yedikleri o kirazlardan bugün Avrupa uygarlığı çıktı. Zerre kadar insanlık namına insaf taşıyanlar ne diyorlar: "Endülüs'te biz Müslümanlar'ın kültürünü üçte bir oranında bıraktık, gerisini engizisyon mahkemesinde imha ettik. Buna rağmen ondan bu Avrupa kültürü oluştu." Ya tamamı kalsaydı Endülüs kültürünün? Endülüs medeniyetinin tamamını imha etmeselerdi de bugüne taşınsaydı demek ki insanlık belki iki asır önce, üç asır önce çoktan uzaya taşınmıştı.

Kuşbakışı bakamamayı bir hastalık olarak görüyoruz kardeşlerim. Afetler üzerine yığılmış bir Müslümanlık açısından sakıncalı görüyoruz. Aslı böyle değil diyoruz. Herhâlde hayalperest Müslümanlık tasavvur etmek açısından da sakınca buluyoruz. Gerçeği görmek lazım. Kış günü ağacımızın yaprağı, çiçeği, meyvesi olmadığını kabul etmek zorundayız. Bu mevsim böyle bir mevsimdir. Bu mevsim, bu mevsimdir. Çünkü bu, kiraz mevsimi değil. Rabbim her meyvenin mevsimini yazmış.

Bir zaman bir milleti ayağa kaldırıyor. *وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ* Allah, "Bu insanlar arasında nöbetleşedir" buyuruyor. Allah Teâlâ, dört mevsim Müslümanlar hep çiçek açacak, hep kiraz verecek diye bir şart koymadı.

Bu Kış Bir Gün Bitecek İnşallah

Zamanını kendisi biliyor. Hak edenler, etmeyenler oluyor. Rabbim adaletiyle bir düzen kurmuş, kış şartları kime rastladıysa o, o şartlarda yaşıyor. Ama kiraz mevsiminde yaşadıkları hâlde o

kirazlardan bol bol yiyip, ishal olup, ishalden hastanelerde ölüp gidenlerden olmaktansa eğer vallahi kış günü ağacı budayıp yazını bekleyenlerden olmayı tercih ederim. Hiç olmasın hastanede soluğu almam, budarım, hazırlarım. Baharda da Allah'ın izniyle çiçeklenmiş hâlini görürüm. Böyle ümitvar bir çiftçi olmayı bir kilo kiraz yiyip soluğu hastanede, sonra da morgda almaya tercih ederim.

Ümmet-i Muhammed Cezayir'de, Fransa'nın denediği uzun ve orta menzilli topların önünde hedef tahtası olurken Dolmabahçe Sarayı'nda keyif sürenlerin faturası ödeniyor bugün.

Ümmet sürünürken, İngiltere ümmetin iki yüz senelik geleceğiyle ilgili tarumar hesapları yaparken Sâdâbad Şenlikleri yaptılar. Elbette bunun bir faturası var. Tonlarca altın Dolmabahçe Sarayı'nda sadece boya malzemesi olarak kullanıldı. Altın! Sarı renk boya, demiyorum; altından boya yaptılar! Devletin memurlarına maaş verecek para da kalmadığı için o saraydaki harcamalardan, tuttular takvimle oynadılar. Memura bir yılda bir ay maaş vermemek için takvimi on gün ileri-geri alıp Rumî diye bir takvim çıkarmak için uğraştılar. Memura bir yılda bir ay maaş vermemek için uğraştılar ama o parayla saray yaptılar.

Bir kişinin keyfi için ümmet-i Muhammed harcandı. Kış mevsimiydi. Şimdi biz, elhamdülillah, kıvraniyoruz. Ağacımızın meyveli hâlini bilmedik. Ama biliyoruz ki bu ağaç bu meyveyi verecek Allah'ın izniyle. Çünkü Allah, "kirazı yaratacağım" dediyse ne kış ne çiftçi ne de düşman bunun engelleyemez. Çünkü Allah kirazın ağacını yarattığı gibi her kirazın içine koyduğu bir kiraz çekirdeği ile de trilyonlarca ağaç kapasitesi yaratıyor zaten.

Ümmet-i Muhammed'i darboğaz edip bunaltanlar, bugün yirmi yaşında delikanlılarının, "Eyvah! On yedi yaşımdan üç sene geçti ve ben, Resûlullah'ın sancağını emanet edeceği Üsameliği geçirdim. Hâlâ bana sancak emanet etmediler." diyen, on yedi yaşından beri Üsame olmak için kıvranan delikanlı nesli olduğunu görüyorlar. Bu, Allah'ın izniyle kirazın çekirdeğidir. Bir gün kış gider, bir kiraz ağacımıza karşılık milyonlarca kirazı olur ümmetin. Allah'a itimadımız bunu gerektiriyor.

Kardeşlerim,

Yüz yirmi dört bin peygamberin önüne geçerek "Allahuekber" deyip onların imamı olmak kolay değil. Çileye talip bir Peygamber'imiz var. Allah, **لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ** "Nerdeyse kendini hırpalıyorsun ey Peygamber" buyuruyor. Neden? Çünkü aldığı emanet çok ağır bir emanetti. Yüz yirmi dört bin kavmin dosyalarını toplamış bir dosya. Bu sebeple bu ümmet, çileli ümmettir.

Bu Ümmet'in başından ağır olaylar geçmiştir. Şimdi örnekler vermeye çalışacağım. Birkaç tane tarihî olay sayacağız ki bunların her biri bugün ümmet-i Muhammed diye bir kitlenin olmamasını gerektiriyordu. Bugün bakıyoruz ki ümmet-i Muhammed hâlâ birleşmiş, bütün küfür cephesinin ortak düşmanıdır. Neden? Çünkü bütün kâfirler ancak birleşerek ümmet-i Muhammed'e bir zarar verebileceklerini anlıyorlar. Senelerdir de birleşiyorlar. Allah'a hamd-ü senalar olsun, belki binlercemizi, yüz binlercemizi şehit edip toprağa gönderiyorlar ama kirazın kökünü kurutamadılar. Hiçbir zaman da kirazın kökü kurumayacak, Allah'ın izni ve lütfuyla.

Hızlı bir şekilde ümmet-i Muhammed'in varoluş sürecindeki ağır darbeleri tefekkür edeceğiz, sonra da tıpkı kış şartlarında Allah'ın o çiçekleri nereye gizlediğini. Yazın bu çiçekler neresinden geliyor bunun? **يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ** Ölüden bu diriyi nasıl çıkarıyor Allah? Bunu anlamak için şu kış şartlarının örneklerinden konuşacağız.

İlk kışı yaşamıyoruz biz. Her sene bahar da oluyor, kış da oluyor. İnsanlık her asırda bir kış yaşar, bir bahar yaşar. Şimdi belki Batı'nın baharı gibi görülüyor. Ama Allah'ın izniyle sonbaharıdır, ilkbaharı bile değil. Kendilerini yemeye başladılar. Düşman olmasa karşılarında, başka birini düşman

olarak oturup ilan etmeseler kendileri için, kendilerini yiyecekler aç kurtlar gibi. Ama elhamdülillah, ümmet-i Muhammed bu kış biter bitmez çiçek açmaya hazırdır. Gençler buna hazırdır.

Hele hele genç kızlar, bu ümmetin genç kızları nerdeyse bahardan önce çiçek açacaklar diye korkuyorum ben. Ciddi ciddi korkuyorum. Çünkü sonra bir soğuk gelir de maazallah çiçeğini kırarsa kirazsız kalırız diye endişe ediyorum.

Burada rahmete vesile olsun diye küçük bir hatıramı nakledeyim. Hepimize muhteşem ve güzel bir ders olur. Yorumunu ben yapmayayım. Serbest yorum olarak size aktarayım.

Türkiye’de askerî ihtilalin hükümlerinde olduğu 80’li yıllarda Seyyid Kutub’un küçük kardeşi Muhammed Kutub -Allah ikisine de rahmet eylesin- Mekke’de yaşıyordu. Bizim okuduğumuz üniversitede de hocaydı. Bir Müslüman ona İstanbul-Sarıyer’de güzel bir ev bulmuştu, ailesiyle gelip burada dinlenirdi yaz aylarında. Mekke’ye dönüşlerinden birinde (87 veya 86) ‘hoş geldin’ için ziyaretine gittik. Ben de bir kitabını tercüme etmiş, son bilgileri vermek için gitmişim. “Hoş geldiniz hocam” dedik: “Hoş bulduk.”

Biz gurbette olduğumuz için, bir de Türkiye’de yeni yeni İslamî çalışmalara tekrar izin veriliyor, çok heyecanlıyız. Gelen gideni heyecanla takip ediyoruz. Dedik ki: “Üstat, nasıl buldunuz Türkiye’yi, İstanbul’u?”

Endişeliyim, dedi. Ben de “endişeliyim” kelimesini onun kullandığı ifadede herhâlde yanlış anladık gibi düşündüm. Ne endişe olacak ki? “Ne açıdan endişelisiniz?” dedim. Dedi: “İslamî gelişmelerden endişeliyim.”

Nasıl bir endişe, diye tekrar sorduk. Dedi ki: “Ben, biliyorsunuz, her sene gidiyorum Türkiye’ye. Geçen yıl gittiğimde gençler elimi öpmeye geldiler. Bundan önceki seneler, ‘yeşil mi İstanbul, denizi sevdin mi, Sarıyer güzel mi...’ diyorlardı. Ondan sonraki sene, ‘Enver Sedat’ı kim öldürdü? Şehit midir?..’ filan sormaya başladılar.”

“Ondan sonra, yahu, her gittiğimde önce Mısır’ı soruyorlardı, sonra baktım; ‘İslam hilafeti ne zaman kurulur?..’ filan sormaya başladılar.” Ben de bunun nesinden endişe ediyor, hâlâ anlayamadım. “Bunun neresinde tehlike var?” dedim.

Allah rahmet etsin. Basiretli, mütefekkir, şehitler vermiş bir ailenin çocuğu. Dedi ki: “Bakın! Bunlar aslında çok güzel şeyler. Önce İstanbul’un boğazından, yeşilliğinden konuşuluyordu. Üç sene sonra İstanbul’a yeniden halife ne zaman gelir diye soruluyor. Bu çok hoş ama korkuyorum, çok erkenden Müslüman gençler Türkiye’de hilafeti aramaya başlarsa, Amerika ve dünya güçleri, er geç bu hilafet gelecek diye hissederlerse vaktinden önce hilafeti onlar getirir. Bu sefer bizim aradığımız hilafet olmaz. Biz ‘hazır hilafet istiyordunuz, işte susun’ diyen bir kadroyla karşılaşırız. Biz, bizim hilafetimizi getirmemiz lazım.”

Yani hilafeti konuşmayalım mı diyorsun, dedim. “Öyle de diyemiyorum işte ama onun için endişeleniyorum. Hızlı mı gidiliyor diye endişe ediyorum” dedi. Allah ona rahmet eylesin. Yakın bir zamanda vefat etti.

90 yılından sonra “bin yıl İslam’la ve şeriatla savaşağız” diyenleri de üzerinden on sene geçmeden İslam’a bütün kapıların açıldığı günleri de gördük. Endişeli olan hocamız Muhammed Kutub’un bu dedikleri keramet miydi, basiret miydi onu da kararlaştıramıyorum. Çünkü bakıyorum başörtüsü kavgası yapıldı; başörtüsü var. Bakıyorum üniversite, imam hatip, puan kavgası yapıldı; imam hatiplere her yer açıldı. İmam hatiplere gerek yok deniyordu; her sokakta imam hatip olma şartı var nerdeyse. İmam hatip olmayan sokak kalmayacak.

Ama başörtülü hanım kızlar Allah'ın mirasla ilgili hükmünü, evlilikle, talakla ilgili hükümlerini tartışıyorlar. İlahiyat fakültesi üç taneydi o zaman, şimdi yüz yirmi üç tane. Ama ilahiyat fakültesi demek neredeyse -öyle değil ama neredeyse- Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünnetine kapalı mekân demek. Ebu Hanife'nin kobay olarak kullanılmak istendiği yer demek.

Hâlâ çiçek veren kiraz ağacındayım ben, hâlâ oradayım. Hâlâ kışı konuşuyorum. Erken baharda ağacın aldanıp çiçek açması karşısında küçük bir don olursa çiçeklerin dökülüp kirazdan olmamızdan korkuyorum. Bir dahaki yazı, bir dahaki baharı bekleyeceğiz o zaman.

Gerçekçi olmamız gerekiyor. Bunun için biz tarih boyunca gördüğümüz kış şartlarını inkâr edemeyiz. Çok kış gördük. Çünkü kâinat ümmetiyiz, bütün insanlığımız biz. Kabile değiliz, bir kasaba değiliz, bütün insanlığımız. Hatta Merih'te gözümüz var, Ay'da gözümüz var. İnsanın ayak basacağı her yerde gözümüz var. Yerin dibinde de, okyanusların dibinde de gözümüz var. Büyük bir ümmetiz, projesi olan bir ümmetiz. "Ya nasip" deyip yola çıkmayız. "Her şey bizim" diye yola çıkıyoruz, Allah'ın izniyle.

Ümmet-i Muhammed'in birinci kışı Ebu Bekir radiyallahu anh döneminde yaşanan irtidat olayıdır. Ebu Bekir radiyallahu anh ne diyordu: "Medine'yi kurtlar basıp beni yiyecek bile olsalar yalnızlıktan dolayı, taviz vermeyeceğim." Bu ne demek?

Demek ki Medine'de yalnız kalma tehlikesi baş göstermiş. Niye böyle diyor? Çünkü ashab-ı kiramın büyükleri gelip, "Herkesi cihada aldın, herkesi gönderdin. Medine'yi koruyacak beş on asker bırak burada" demişler demek ki. Medine'ye muhafız bırakacak kadar adam kalmamış. Çünkü çok büyük bir irtidat hareketi var.

Sadece Halid ibni Velid bir komutan olarak, bir buçuk yıl içinde on iki savaş yönetmiş. Ve bunlar hep at üstünde gidildi. Askerler deve üstünde, o at üstünde gidiyor. Sınırları da bugünkü Medine'den ta Yemen'in Sana'sına kadar inen, oradan Filistin üzerinden gelin Yermük'e çıkın -Yermük bugünkü Şam'ın üstü- bu bölgeyi at üstünde bir buçuk senede gidince üfleyip de geri gelmiyor. Gittiği yerde bir ay, iki ay savaş yapılıyor.

Böyle büyük bir hareket. Bunların hepsi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ashabı. Dünyaya dağıldılar. Bu dağılma esnasında kalabalık kitleler, münafık kitleler ve kalbine iman girmemişler irtidat etti.

Taif, Mekke ve Medine; bu üçünün dışında neredeyse sarsıntısı olmayan şehir kalmadı. Her yerde bir irtidat. İrtidat ne; "İslam'dan çıkıyoruz" hareketi. O gün İslamiyet'in, doğduğu topraklara gömülme tehlikesi vardı. Ama Allah, Halid ibni Velid'i Ebu Bekir'le buluştursun, onu Ebu Bekir neredeyse oraya göndersin. Şu anda benzer yerlerdedirler diye umuyorum.

Ebu'l Hasen en-Nedvî rahmetullahi aleyh, Hindistanlı davetçi, âlim. Meşhur kitabı رِدَّةٌ لَا أَبَا بَكْرٍ da bugünle o günleri kıyas ederken: "Bugün de bir irtidat var ama Ebu Bekir'imiz yok" diyor. Hilafetten sonraki dönemi, 1924'te ümmet-i Muhammed'in halifesiz kaldığı dönemi yorumlarken. "Ebu Bekir'i Olmayan Riddet" diyor. Ah, Ebu Bekir olacaktı da Halid'ini bir salacaktı; ümmet-i Muhammed bir buçuk senede tertemiz ederdi her şeyi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin o büyük, muhteşem, kâinatı aydınlattığı nübüvvet yıllarından sonra şeytan ani ve hiç kimsenin beklemediği bir darbe çıkardı. Putları temizledik derken o, kalplerden imanı söküp almaya çalıştı. Epey bir zayıf oldu. Birçok yalancı peygamber çıktı ortaya. "Muhammed bize bıraktı gitti peygamberliği" diyen bir sürü akılsız serseri çıktı. Mesela; Müseylemetü'l-Kezzab denen adam.

Bunlar Yemen tarafında çok bulundu. Büyük savaşlar yapıldı. Hatta hatırlarsanız, Kur'an-ı Kerim'i niye bir araya toplama ihtiyacı hissetti ashab-ı kiram. Ebu Bekir radiyallahu anh niye böyle bir ihtiyaç hissetti? Ne dediler: "Yemame Savaşı'nda, bu irtidat savaşlarında hafızlarımız hep şehit düştü, Kur'an'ı ezbere bilen kalmadı. Aman bunu bir kitap hâline getirelim!" Tehlikenin boyutuna örnek olarak.

İki Karakter, Tek Ebu Bekir

İslam o gün, kirazın yaprağının da döküldüğü, dallarının kupkuru olduğu bir güne döndü. Efendimiz aleyhisselamdan altı ay sonra, çok uzun bir zaman değil. Ama bahar bir çıktı, pır çıktı. Sadece iki sene sonra Medine İslam merkezi oldu, dünya merkezi oldu. O zamanki bu fırtına, kış sezonu iki seneye yakın sürmüştü. Allah, Ebu Bekir'den razı olsun.

Hani "Ağlayan Ebu Bekir, merhametli Ebu Bekir, yılan ayağını sokuyor da bir şey diyemiyor..." menkıbeleri var ya, o menkıbeleri geç. Sen, kurtlar parçalasın beni Medine'de, İslam'ın bir damlası eksilmesin diyen Ebu Bekir'e bak. İnsanlar yanlış tasavvur ediyorlar. Ebu Bekir deyince tatlı bir hacı amca, torunlarına hatıralarını anlatır... Sadece Halid'i kullanarak iki senede on dört savaş yapmış. Başka birçok komutanı da var.

O Ebu Bekir bu işte ya. Bakmış ki İslam'a laf geliyor, İslam tehlikede. Gitti o Ebu Bekir. Onun yerine muhteşem Halid'i kol olarak kullanan Ebu Bekir geldi. Halid onun sadece bir kolu, askeriydi.

Mesela; Ömer radiyallahu anh denince asıyor, kesiyor, önünde nefes alınmıyor zannedersin. Bir çocuk ağlayınca uykusu kaçan adam bu.

Biz yanlış düşünüyoruz. Bu menkıbeler abartılıyor zihnimizde, abartıyoruz. Ebu Bekir Rabbiyle baş başa kalınca öyle. Küfrün karşısına geçince volkan olup parlıyor. Ömer küfrün ve hatanın karşısında, zulmün karşısında o Ömer. Rabbiyle baş başa bir Ömer'i görsen! Bak, Ömer gör! Mum mu dersin, sünger mi desin? Toprak oldu gitti Ömer. Ama o Ömer bir zalim görmeye görsün! O zaman bir volkan parlıyor, patlıyor. Ashab-ı kiram için geçerli bu sözler, hepsi için geçerli, Allah onlardan razı olsun.

Demek ki hicretin 11. senesi ümmet-i Muhammed'in tarihe gömülme tehlikesi yaşadığı bir dönemdir. Hicretin 61. senesi (miladî 680), hepimizin bildiği gibi Hüseyin radiyallahu anhin Rabbine şehit olarak kavuştuğu yıldır. Ehl-i beytten Hüseyin ve yanındaki seksen kişi, yüz kişi beraber şehit oldular. Oradaki karşılıklı vurdu-kırdılardan bin kişi öldü diyelim. Ümmet-i Muhammed o gün bin kişiyi içinde kaybedecek kadar kalabalıktı.

Esasen Hüseyin radiyallahu anhin azameti açısından bakmasak, rakamsal olarak baksak ümmetimizi batıracak bir olay değil bu. Ama üzerinden tam bin üç yüz doksan seneye yakın zaman geçti. Bu kadar büyük zamana rağmen, Hüseyin radiyallahu anhin ismiyle o gün başlayan bela, musibet sezonu o gün yirmi derece açıyla başlamıştı, bugün Suriye'de gördüğümüz, İran'ın giriştiği Müslüman katliamı, Irak'ta cuma namazı kılanları bombalayanlar veya Yemen'de Müslümanlar'a karşı ihtilal yapan öbür Müslüman gruplar o yirmi dereceyle, Hüseyin radiyallahu anhin şehadetiyle başlayan o büyük afetin bugün büyüye büyüye nerdeyse üç yüz dereceye; arkadan makası kuşatıp ümmeti cendere içinde bırakacak hâle geldiğini, firkalaşma üzerinde olduğunu görüyoruz.

Siz şimdi bunu sadece Sünni ve Şii ayrımı olarak görüyorsunuz. Hüseyin radiyallahu anhin şehadetinden sonra takvimi açın; Şiilik üzerinden yüzden fazla katliam işiyle meşgul olmuş bir firkalaşma olduğunu göreceksiniz. Hüseyin radiyallahu anhin şehadeti, Rabbine nur yumağı olarak kavuştuğu günden itibaren ümmet-i Muhammed, büyük bir insan zayıfına uğramıştır. Büyük bir insan zayıfı.

Mesela; bildiğiniz Haşhaşîlik olayı, Batınîlik hareketi. Hâlâ Hasan Sabbah'ın romanları yazılıyor; çok açık ve seçik Şiilik hareketidir. Şiilik türevi olan hareketlerdir. Bu sebeple kardeşler, Hüseyin radiyallahu anhın şehit edildiği gün iki büyük afet vardı dünyada:

Birincisi; Allah, gökleri olduğu gibi yere kadar fırlatıp Hüseyin'in katledilmesi, şehit edilmesinin intikamı olarak insanlığı imha edebilirdi. Umarız ki Efendimiz aleyhisselamın da mübarek cesedi aynı topraklarda bulunduğu için Allah böyle bir azap etmedi. Çünkü Kur'an وَأَنْتَ فِيهِمْ diyor. "Sen onların içindeyken bu azap olmayacak." Hüseyin radiyallahu anhın şehadeti, öyle sıradan bir katliam değildi. Ümmetimizin o gün, yeryüzünden kaldırılmasını gerektirecek bir cinayetti.

İkincisi; İsrailoğulları'nda veya Hıristiyanlar'da benzer bir olay olsaydı Hıristiyanlık bugünkü kadar da kalamazdı. Yalnızca "İsa öldürüldü-öldürülmedi" tartışmasından kaç fırka var İsrailoğulları'nda veya Hıristiyanlar'da. Ki Hıristiyanlar da İsrailoğulları'nın uzantısıdır. İrkları ayrı, dinleri ayrı olmuştur. Buradan şöyle bir sonuca çıkıyoruz: Hüseyin radiyallahu anhın şehadeti, acı olarak her müminin yüreğindedir. Ama o gün bile batmamış bir ümmetimiz vardır, elhamdülillah. Bu çok önemli.

Üçüncü olarak; hicrî 491 (m. 1099) yılında Haçlılar'ın birleşip doksana sene kadar süren bir Beytü'l-makdis yani Kudüs işgali vardır. Bu, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden hemen hemen beş yüz sene sonra ortaya çıkmış ağır bir faciadır. Çünkü gökler âleminde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem devraldığı emaneti Hıristiyanlık, papalık adına beş yüz sene sonra o gün iki rekât namaz kılınarak devralınmış emaneti geri aldığını düşündü. Ümmet-i Muhammed için bu da tıpkı Hüseyin radiyallahu anhın şehadeti gibi ürpertici bir sahneydi. O kış çok çetin, doksana sene, sürdü.

Allah, Selahaddin'e bu ümmetin azameti kadar rahmetiyle muamele buyursun. Selahaddin o doksana senelik kışı sona erdirdi. Çok çetin bir mücadeleden sonra Haçlılar'ı Kudüs'ten attı. Kudüs'ün işgali bizim zannettiğimiz gibi "Kudüs'e geldi, Filistinliler'i oradan attılar, Filistinliler gidince İsraililer yerleşti..." öyle değil.

İtalya neresi, Kudüs neresi dediğimiz zaman -Akdeniz'den de bakabilirsiniz ama Anadolu'dan bakın- Anadolu'yu çiğneye çiğneye oralara geldiler. Anadolu'yu resmen kül ocağına çevirdiler, yaktı kavurdular. Daha sonra Selçuklular'ın Allah'ın lütfuyla himmeti olmasa, bir daha Anadolu'ya giremeyeceklerini onlara bir şamarla anlatmasalardı bugün Anadolu'da ezan okunan bir toprak olmayacaktı. Allah'ın hikmeti, en son tokadı Selçuklular'dan yediler. Anadolu'yu bir daha köprü olarak kullanamadılar.

Denizden gitmek de çok kolaylarına gelmedi. İngiltere'den, Fransa'dan, Almanya'dan, Hollanda'dan, İtalya'dan özellikle papalığın teşvikiyle, papalığı kıskırtmasıyla gelip Kudüs'ü işgal etmeleri ümmet-i Muhammed'e çok pahalıya mal oldu.

İmamlar cuma ve bayram namazlarında hutbe okurken Kudüs damgası, Kudüs yumurtası hep boğazlarında kaldığı için hutbe okuyamadılar. Bu hemen hemen bir asır sürdü. Onun için Mekke'nin fethedildiğine ne kadar sevindiyse ümmet-i Muhammed, Efendimiz'in eliyle; Selahaddin Kudüs'ü fethettiğinde de öyle sevindiler. Bu ümmet için çok büyük, ağır bir yaraydı.

Ve on-yirmi sene sonra da şöyle bir kanaat oluşmuştu: "Bir daha gitmez bunlar, kaç senedir buradalar." Bir bataklık kabullenmişliği oluştu. Selahaddin de aslında süper, her tarafı iyi olan bir adam belki değil ama kim olursa olsun, bu iş onun eliyle gerçekleşti, Allah ona rahmet eylesin.

656 yılında bundan daha ağır bir faciayla karşılaştık. Bu sefer Moğollar -ya da Tatarlar diyelim- Bağdat'ın merkezini işgal ettiler. Ümmet-i Muhammed'in halifesini bir halının içinde boğdular, halıyı askerlere çiğnettiler, götürüp Dicle nehrine attılar. Ümmet-i Muhammed'in resmî adı olan halife

nehirden gitti, Akdeniz'e mi, nereye döküldüyse döküldü. Böylece İslam'ın kökleri de dalları da imha edildi. Abartılı bir rakam mıdır bilmiyorum; Bağdat'ta Moğollar'ın işgal ettiği ay içerisinde bir milyondan fazla Müslüman'ın kesilerek öldürüldüğü söylenir. Bu rakam, bir milyon değildir de dokuz yüz yetmiş beş bindir mesela, bir milyon değildir de bir milyon iki yüz on bindir, çok önemli değil bunlar. Yüz kişi olsun, İslam bitmiştir diye bütün dünyada sevinç gösterileri yapıldı. Çünkü Bağdat, İslam'ın merkeziydi. Mekke-Medine'si değil ama siyasî merkezdi.

Her şeyde Allah'ın hikmeti var; Ali radiyallahu anh hilafet ve İslam devlet merkezini Medine'den Kufe'ye taşıdı. Emevîler'de de Şam'a geçti. Abbasîler'de Bağdat'a geçti, Memlükîler'de Mısır'a geçti, oradan da Yavuz İstanbul'a getirdi. İnşallah yiğit düştüğü yerde kalkacak, biz de orada görevli olacağız. İçimdeki bir hissiyattır: Rabbim, Ali radiyallahu anhtan razı olsun; hilafet merkezini Medine'de bıraksaydı, Moğollar da Medine'ye girseydi ne yapardık! Ümmet olarak bu kâinatta hangi toprağa ayak basacaktık bir daha? Hikmetmiş demek ki, elhamdülillah, hayır umduk bunda da.

Bu Bağdat işgali de çok vahimdir. Halife öldürüldü. Çocuklarından biri hasta olduğu için mezbelelik bir yerde bir tedavi mi görüyordu, ne idiye o hayatta kaldı. Çünkü sülalesinden bile insan bırakmadılar, cariyesini dahi öldürdüler. Sarayda kedi bile bırakmadıklarını söylüyorlar. Bu kediden bir daha halife çıkar diye korkmuşlar, kendileri yamyam oldukları için Müslümanlar'ın da kediden türeyebileceklerini mi düşündüler, ne yaptılarsa. Bu Bağdat'ın düşmesini inşallah yeri geldiğinde özel bir ders olarak anlamaya çalışacağız. Bugünkü Bağdat o günkü Bağdat'tı. O günkü Bağdat, bugünkü Bağdat'ı anlatıyordu zaten. Kimileri dersi altı asır sonra anlar kimileri de yedi asır geçtiği hâlde ders anlamazlar bir şeyden, fark o kadar.

Mısır'da Memlükîler, Eyyubîler diyelim, Selahaddin Eyyubî'nin çocukları ya da torunları sahip çıktılar. Tekrar hilafet -Allah'ın izniyle- nesilden nesle devam eder oldu. Yoksa hilafet kopmuş bir durumda olacaktı.

Mesela; Yavuz rahmetullahi aleyh -Allah ona ebedî rahmetiyle muamelede bulunsun- hilafeti İstanbul'a getirirken, ben kendimi uygun buluyorum diyerek hilafet ilan etmedi, devralıp geldi. Dolayısıyla prestijli bir makam olarak devam ediyor.

Zaten bizim şu anki zayıfatımız, halifenin soyunun bile Avrupa'ya sürgüne gönderilmiş olması, son halife çocuklarının bile ölümü bittikten sonra hilafetin konuşulmasına izin veriliyor olmasıdır, çok büyük bir risk bu. Hilafet kelimesinin konuşulması bile kanunda yasaktı. Son halifenin yeğenleri, torunları filan ölünce hilafeti konuşmak serbest hâle geldi, herkes konuşabilir oldu.

Bir başka faciamız da Endülüs Devleti'nin 897 yılında Gırnata'da son kalesinin de yıkılmasıdır. Endülüs de sekiz yüz on seneye yakın zaman İslam devleti oldu. İslam devleti orada var oldu, ezan okundu. En son Gırnata Kalesi düştükten sonra ise ne ezan ne Kur'an ne Müslüman; hiçbir şey kalmadı orada.

Sarı Öküzü Unutma Ey Müslüman!

Bizim şu anda dünya üzerinde 1437 senelik geçmişimiz var. Hicret takvimi itibariyle 1450 sene yapar. 1450 seneden beri ümmet-i Muhammed'in gidip devlet kurduğu ve orada ezan okuduğu, şu anda namaz kılınmayan, oruç tutulmayan, Kur'an öğrenilip öğretilmeyen tek yer İspanya'dır yani Endülüs'tür. Bunun dışında kökten kaybettiğimiz bir kalemiz olmamıştır. Bu sebeple Real Madrid'miş, İspanya'nın filan takımıymış veya Almanya'da bir takımımız...

Bir Müslüman, Endülüs'ün acısını unuttur da İspanya'da bir futbol takımı hatırlar mı? Futbol nedir demiyorum bak, o ayrı bir dert. Ama bizim ümmetimizin büyük bir medeniyet yazdığı, tefsir ilminden matematiğe, tıp ilminden astronomiye bugünkü dünya uygarlığının bile hâlâ etkisi altında

kaldığı bu büyük medeniyetimizin yazıldığı kütüphanelerin bulunduğu o büyük servetimizin enkazı üzerinde mümin, bir futbol maçı izleyemez. Bu mümkün değildir.

Benim yüreğim, her türlü imkânım olduğu hâlde Endülüs'ü müze olarak bile ziyaret etmeye izin vermiyor. Yüreğime bunu inandıramıyorum. Onu seyredebileceğimi zannetmiyorum. Müze olarak bile seyredemem. Çünkü Endülüs'te resmen bir mezbahane hayvan kesilir gibi on binlerce Müslüman'ı kestiler. Avrupa o kültürüyle övünüyor. Biz Endülüs'ümüzün acısını hissetmediğimiz sürece Endülüs'süz kalmaya mahkûm oluruz.

Üç öküz otuyorlarmış; bir sarı öküz varmış, bir beyaz ve bir de siyah. Kurt bir gün gelip sarı öküzü yemiş, öbür iki öküz de seyretmiş. Bakmış kurt, bu iş iyi gidiyor, beyaz öküzü de yemiş. Siyah öküz seyrediyormuş. Başka bir gün gelmiş, siyah öküzü götürüyor. Siyah öküz de peşinden tıpış tıpış gidiyormuş, kurt şaşırılmış dönmüş: "Yahu ne geliyorsun arkamdan, seni yiyeceğimi anlamadın mı?" demiş. O da demiş ki: "Ben o sarı öküzün yendiği gün yenmiştim zaten."

Endülüs'ü unutturduğumuz sürece, Kurtuba araba ismi olduğu sürece, Gırnata şarkı türkü isimleri olduğu sürece, İspanya'da bir futbol takımı bizim adımın anabileceği, ağızımızdan çıkabilecek bir isim olduğu sürece Bağdat da Endülüs olur, Şam da Endülüs de olur, güney de kuzey de Endülüs olur; her yer Endülüs olur.

Sarı öküzü kurdun yediğini unutmamamız lazım. Sarı öküzü kaçırdığı gün peşinde olmalıydık kurdun biz, kurdu kovalamalıydık. Kovalayamadık; bari sarı öküzün hatırasını unutmamamız gerekiyor.

Ve hicrî 1343 (m. 1924) yılında hilafetimizi kaybettik. Türkiye Cumhuriyeti Millet Meclisi'nin hilafeti de mündemiç olduğu yani halifelik ruhunun da içinde bulunduğu karar veren birilerine uleması, sarıklısı, kavuklusu uydu ve hilafet kaldırıldı. "Kaldırıldı" derken, Allah'ın koyduğunu kim kaldıracak elbette, ümmetimizin kışından konuşuyoruz biz. Böyle bir kışımız oldu bizim ve şu anda bu kış şartlarının şöyle böyle doksanıncı senesini yaşıyoruz.

"Ey büyük Allah'ım, Kerîm Allah'ım, Latîf Allah'ım! Bize bunun yüzüncü senesinde hilafetimizi ihya ettiğimizi, daha muhteşem ve daha şuurlu bir şekilde Kafkasya'yı, Kuzey Kutbu'nu, Güney Kutbu'nu, doğuyu, batıyı sancağı altına alan, Allahuekber'i çınlatırken meleklerin, denizlerin dibindeki balıkların bile yankı bulduğu o muhteşem temennilerimiz ve hasretimizle buluştur ya Rabbi! Bu hasretin yüzüncü senesini görmeyelim. Hiçbir mümin görmesin!" diye temenni ediyoruz.

Ve 1366 yılında, 1947'de küfür son yumruğunu vurdu: İsrail bir devlet olarak Filistin topraklarına girdi. İngilizler'in mandası, öküzü... neyi varsa siyasetiyle girdi ve 1967 yılında da hepimizin bildiği gibi Mescid-i Aksa'yı, Kudüs'ü işgal etti. Böylece gırtlığımızı sıktı küfür.

İşte elli küsur senedir de küfür gırtlığımızda duruyor, bize nefes aldirmamaya çalışıyor. Ama biz Allah'ın kullarıyız, bu ümmet de Allah'ın şeriatının ümmetidir. Muhammed aleyhisselamin bereketiyle yaşayan bir ümmettir. Küfrün yaptığı varsa Allah'ın da yapacağı vardır. Biz imanımızı koruduğumuz sürece, Endülüs'ü unutmadığımız sürece, hilafetsiz yaşamamızın anlamının olmadığını idrak ettiğimiz sürece Allah bize yardım edecektir, lütfu ve keremiyle şeriatının hükümran olduğu günleri bize gösterecektir.

Temennimiz de budur, umudumuz da budur. Biiznillah hasretimize de kavuşacağız ama insan değil miyiz işte, etten kemikteniz ya, acele ediyoruz biraz.

Hani insan, kiraz çok güzeldi, Őu kasım-aralık çabuk geçsin de ocak gelsin, hem çocuklar karneleri alır hem de köye gideriz, kiraz da çabuk yeriz diyor ya... olmaz böyle, bu mevsimdir, yaşanacak.

Rabbim Latîf'tir, Kerîm'dir, biz hak ettiğimiz için değil o lütfettiğı için, kerem ettiğı için buna kavuşuruz, kavuşacağız biiznillah.

Hamdele-salvele.